

Я Клим Явтушенко-Ганеба,
Живу я так собі, як треба;
Копійку до копійки дбаю,
Ні в кого я не позичаю
І рідко я виходжу з хати.
А всі кричать: «Скупий він дуже!
Замість людей чортам він слуге».
А я... Що ж я? Мені байдуже!
Кому і в чім я винуватий?
Чи можна, я хотів би знати,
Щоб зміг один про всіх надбати?!

Піддерж-бо, кажуть, чолов'ягу,
Він тим заслужує увагу,
Що, бач, талант письменський має,
Пісні прегарнії складає;
Так я, бач, мусю поміч дати,
Бо він тепер лежить, нездужа,
Та й жінка в його теж недужа.
А я... Що ж я? Мені байдуже!
Він сам у тому винуватий:
На ката, я хотів би знати,
Було йому ще й жінку брати?...

Дай, кажуть, в Красний Хрест білизну
Або хоч дрантя, щоб голизну
Прикрить та пов'язати рани, —
Там, що даси, в пригоді стане,
Бо в нужді на війні солдати,
Бо, небораки, мруть од стужі
І від хвороб, та ще й у нужі...
А я... Що ж я? Мені байдуже!
Вони самі в тім винуваті:
Навіщо, я бажав би знати,
Кудись їх носе воювати?

Приходить ось якась жінка
В сльозах, і на руках дитинка...

«Оглянься на моїх ти діток,
На обездолених сиріток!»
І лове руку цілувати.
Потрібна та рука їй дуже!
Чували?! Дитинча недуже!
А я... Що ж я? Мені байдуже!
Хіба я чим тут винуватий?
А батько де, хотів би знати, —
Нехай до батька йде прохати!...
І всі, як тільки їм що треба,
До мене зараз: «Хай Ганеба!...»
То сирота, а то каліка,
А то вдова без чоловіка
Або дітей голодних мати.
І кожне просе, плаче, туже:
«Ганебо!... Людяності друже!...»
А я... Що ж я? Мені байдуже!
Нарешті я хотів би знати,
Чи я у тому винуватий,
Що бідний той, а я багатий?!
